

[Aksel Larsen.]

var et fascistisk land, da det begyndte Boerkrigen? Jeg kan spørge den højtærede statsminister, hvordan han ser på Tyskland i 1914. Da var Tyskland med til at begynde en krig, og nu vil han måske sige: ja, men Tyskland var ikke rigtig demokratisk. Så vil jeg dertil svare: socialdemokratiet i den tyske rigsdag stemte jo med det samme for militærbevillingerne. Hvordan er det iøvrigt med de krige, der er i gang i øjeblikket, med den krig, Holland har begyndt i Indonesien? Såvidt jeg ved, er der oven i købet en socialdemokratisk statsminister i Holland. Og hvordan forholder dette sig til den højtærede statsministers påstand, at demokratiske stater ikke kan begynde en krig? Det er vistnok med dette som det var med den general, der havde tabt et slag under Napoleonskrigene, og Napoleon sagde om ham, at hans krigsvidenskab var korrekt, og hans teori var rigtig, men kendsgerningerne tog fejl.

Den højtærede statsminister siger angående Marshallhjælpen og Atlantpagten, at USAs hjælp er beregnet på at gøre Vesteuropa stærkt og selvstændigt. Ja, naturligvis kan man tro på, at de er så store filantroper derovre; jeg tror det ikke, men det havde været ønskeligt, om den højtærede statsminister, når han kommer med den slags påstande, var gået ind på min dokumentation, hvoraf det fremgår, at det aldeles ikke er USAs hensigt med Marshallhjælpen at optræde som filantrop eller gøre Vesteuropa stærkt. Jeg har her dokumenteret, at Marshallhjælpen ydes i henhold til en lov, hvis formålsparagraf siger, at det, det drejer sig om, er at fremme USAs udenrigspolitiske interesser i vedkommende lande. Lad os så lade være at klare os med påstanden om, at det er noget, der kun gøres, for at de vesteuropæiske lande skal blive stærke og selvstændige.

Når den højtærede statsminister går i rette med mig for min tale om arbejdsløsheden og gør opmærksom på, at han vil ikke henholde sig til statistikken, men siger, at arbejdsløsheden var større i januar 1948 end i januar 1949, må jeg dertil sige, at sammenligningsgrundlaget er yderst uheldigt. Vi havde i januar 1949 overhovedet ikke nogen frost, så udearbejdet absolut ikke blev generet, og det påvirkede naturligvis arbejdsløshedstallet. Må jeg dernæst få lov til, selv om den højtærede statsminister ikke kan lide den slags, at beskæftige mig med, hvad der står i statistiske efterretninger, 41.

årgang nr. 13 for 19. marts. Der står, at i februar måned 1949 var arbejdsløsheden i jern- og metalindustrien omtrent dobbelt så stor som i februar 1948. Den var i 1948 2,5 pct. og i 1949 4 pct. Hvad angår nærings- og nydelsesmiddelindustrien, var procentsatsen for 1948 5 og for 1949 6. Det er måske ikke nogen stor forhøjelse, men alligevel nogen. Hvad trævareindustrien angår, var procentsatsen af arbejdsløse ifølge den officielle statistik i februar 1948 3,9 og i februar 1949 9. Jeg kan blive ved med en sådan række tal fra de egentlige industrifag, som viser, at der er stigende arbejdsløshed. Så siger den højtærede statsminister, at jeg skal ikke komme her og påstå, at det er Marshallplanens skyld. Jeg er ikke helt sikker på, at jeg har påstået det i min tale i går, men jeg vedkender mig, at jeg tror, Marshallplanen har en del af skylden. Når jeg er kommet ind på arbejdsløsheden, skyldes det, at den højtærede statsminister i en radiotale søndag den 3. april havde påstået, at takket være Marshallhjælpen havde vi ikke arbejdsløshed i Danmark. Så var det, jeg sagde, at dette er stærkt, når vi er i den situation, at der er en ikke ubetydelig arbejdsløshed, selv i industrifagene. Når Dansk Arbejdsmands Forbund i sin egen statistik oplyser, at $\frac{1}{3}$ af forbundets medlemmer eller 75 000 mand i gennemsnit har været arbejdsløse hele denne vinter, så er det stærkt, at statsministeren vil sige, at takket være Marshallhjælpen har vi ikke været ramt af arbejdsløshed.

Den højtærede finansminister forklarer mig, at det er ikke rigtigt, hvad jeg skal have sagt, at vort første langtidsprogram blev kasseret, og at vi siden har udarbejdet to nye. Hvis jeg har sagt noget sådant, har jeg sagt noget forkert, men det har jeg slet ikke sagt. Jeg har sagt, at vort første langtidsprogram blev kasseret, og så måtte vi udarbejde et nyt, og nu har vi fået meddelelse om, at heller ikke langtidsprogram nr. 2 duer, men at vi skal til at udarbejde et nyt. Det tror jeg ikke den højtærede finansminister vil være i stand til at bestride. Han siger, at det er, fordi de skal samarbejdes. Det tvivler jeg ikke om. Man skulle hellere beskæftige sig med det, jeg sagde. Jeg sagde: disse langtidsprogrammer viser sig at være mere bløjede end tilladeligt er. Man har kalkuleret med kæmpemæssige dollarindtægter i 1952, idet man regnede med, at vi skulle eksportere 23 000 t smør til USA. Men derom foreligger der tilstrækkelige oplysninger, sidst fra statskonsulent Sørensen, om, at der ingen chancer er for en